

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 14 marca 2024 r. – postępowanie karne przeciwko MA**

(Sprawa C-202/24, Alchaster ⁽¹⁾)

(C/2024/3592)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Postępowanie karne przeciwko

MA

Pytanie prejudycjalne

- 1) Jeżeli wnosi się, na podstawie umowy o handlu i współpracy z dnia 30 grudnia 2020 r. ⁽²⁾, (zawierającej przepisy decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. w odniesieniu do przekazywania osób na podstawie europejskich nakazów aresztowania ⁽³⁾), o przekazanie osoby na potrzeby ścigania karnego przestępstw terrorystycznych, zaś osoba sprzeciwia się takiemu przekazaniu, ponieważ utrzymuje, iż będzie ono naruszało art. 7 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC” lub „konwencją”) i art. 49 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z tego powodu, że wprowadzony został środek legislacyjny zmieniający część kary pozbawienia wolności, która musi zostać odbyta, oraz uzgodnienia dotyczące warunkowego zwolnienia, przyjęty po dacie, w której miało zostać popełnione zarzucane przestępstwo, w związku z którym wystąpiono o przekazanie osoby, a także jeżeli zachodzą następujące okoliczności:
- a) państwo wzywające (w niniejszym przypadku – Zjednoczone Królestwo) jest stroną EKPC i wprowadza tę konwencję w życie w swoim prawie krajowym zgodnie z Human Rights Act 1998 (ustawą z 1998 r. o prawach człowieka);
  - b) sądy Zjednoczonego Królestwa [w tym Supreme Court of the United Kingdom (sąd najwyższy Zjednoczonego Królestwa)] uznały, że zastosowanie przedmiotowego środka do osób pozbawionych wolności, które odbywają już karę wymierzoną przez sąd, jest zgodne z tą konwencją;
  - c) każdy, w tym taka osoba, jeżeli zostanie przekazana, może wnieść skargę do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
  - d) nie ma podstaw, aby sądzić, że jakiegokolwiek orzeczenie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka nie zostanie wykonane przez państwo wzywające;
  - e) sąd jest w związku z tym przekonany, że nie zostało ustalone, iż przekazanie niesie za sobą rzeczywiste ryzyko naruszenia art. 7 tej konwencji lub konstytucji;
  - f) nie sugeruje się, że przekazaniu stoi na przeszkodzie art. 19 Karty;
  - g) art. 49 Karty nie ma zastosowania do procesu sądenia lub wymierzania kary;
  - h) nie podniesiono, że występują powody, aby sądzić, iż istnieje jakakolwiek znacząca różnica w stosowaniu art. 7 tej konwencji oraz art. 49 Karty;

czy sąd, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu w rozumieniu art. 267 akapit trzeci TFUE, jest uprawniony do stwierdzenia, mając na uwadze art. 52 ust. 3 Karty oraz obowiązek zaufania w stosunkach między państwami członkowskimi i podmiotami zobowiązanymi do dokonania przekazania na podstawie postanowień dotyczących ENA, zawartych w umowie o handlu i współpracy, iż osoba, której dotyczy wniosek, nie wykazała, że istnieje jakiegokolwiek rzeczywiste ryzyko, iż jej przekazanie stanowiłoby naruszenie art. 49 ust. 2 Karty, czy też taki sąd jest zobowiązany przeprowadzić dalsze badanie, a jeżeli tak, to jaki jest charakter i zakres takiego badania?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2021, L 149, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. 2002, L 190, s.1.